

ταξε με περιφρόνησι μερικά δευτερόλεπτα τὸ μέρος ποῦ ἔσκασε ἢ ὀδίδα, κ' ἔπειτα γύρισε πάλι, κ' ἐκύτταξε μπροστά, κατὰ τὸ μέρος μας, ὅπως καὶ πρῶτα. Οὔτε σείσθηκε ἀπὸ τῆ θέσι του.

Τότε δὲ βάσταξα κ' ἐγὼ κ' ἐφώναξα :

— Γιά σου, ἥρωα !

Τότε φώναξαν κ' οἱ πυροβοληταὶ μου τὸ ἴδιο κ' ἐπετάξαμε ὅλοι τὰ φεσάνια μας στὸν ἀγέρα.

Ἄμα τελείωσε ἡ μάχη ἐπῆγα κοντά του, τὸ χαίδεψα καὶ διέταξα νὰ τοῦ δώσουν διπλῆ μερίδα καὶ νὰ τ' ἀφήσουν ἐλεύθερον ὑπηρεσίας.

Ἦτανε τὰ μόνα ποῦ μποροῦσα νὰ τοῦ κάνω γιὰ νὰ τοῦ ἐκδηλώσω τὸν θαυμασμὸ καὶ τὴν ἐκτίμησί μου.

Ἄν ἦτανε στὸ χέρι μου θὰ τοῦ κρεμοῦσα στὸ λαιμὸ του καὶ κανένα παράσημο, ἂν κλ' αὐτὸ δὲν θὰ ταίριαζε γιατί τὸ φοροῦν τόσοι ἥρωες τῆς δειλίας καὶ τῶν υποχωρήσεων, ποῦ δὲν εὐθάνουν οὔτε στὸ πέταλο τοῦ ἥρώα μου.

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ Π. ΤΑΓΚΟΠΟΥΛΟΣ

ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ

Εἰς ἀμαρτωλὴν γραῖαν.

ΔΦΟΥ' κουρέλι ἔκαμες στὰ γλέντια τὸ κορμί σου
 ποῦ κακογέρασε,
 εἰς τῆς μετάνοιες τῶρριξες νὰ σώσης τὴ ψυχὴ σου,
 γιὰτ' ἡμπογιά σου πέρασε.

ΣΑΤΑΝΑΣ